

este un simbol. Fiul de țăran din Kozlany ridicat prin talent și muncă, savantul sociolog și economist, luptătorul revoluționar pentru dreptatea popoarelor oprimate de Austro-Ungaria, demnul urmaș al lui Masaryk, Eduard Beneš simbolizează astăzi civilizația.

În Istoria Omenirii nu există al doilea exemplu de popor, care, în atât de scurt timp cât e dela marele război până astăzi, să fi ajuns la nivelul de dezvoltare, pe toate țărmurile, la care a ajuns poporul cehoslovac, păstrându-și demnitatea, păstrându-și libertatea. Aici a ajuns acest popor datorită minunatelor lui calități, dar și faptului de a fi avut în frunte conducători înțelepți. L. V.

Concurs pentru textul unei poezii.

Comitetele corurilor lucrătorilor tipografi din Cluj, Sibiu și Timișoara publică concurs pentru textul unei poezii cu caracter social, care să poată fi pusă pe note. Textul acesta poate fi scris în formă de imn, marș sau operă artistică; verbul de îmbărbătare sau preamărire a muncii să fie dinamic, fără să depășească șasesprezece rînduri.

Lucrările de concurs trebuie să fie originale și să nu fi fost publicate.

Pentru cele mai bune lucrări se acordă următoarele premii: premiul I: 1200 lei, premiul II: 600 lei, premiul III: 300 lei.

Pentru lucrările însoțite cu compoziție muzicală se acordă două premii: premiul I: 1500 lei și premiul II: 800 lei.

Concurenții vor trimite lucrările lor prevăzute cu «motto» (iar în alt plic pe care se va scrie același «motto» adresa exactă a autorului) cel mai târziu pînă la 1 August 1938, pe adresa: George Urzică, Cluj, Strada Memorandului 23, Căminul Gutenberg, indicînd pe adresă: «Lucrare pentru concurs».

Lucrările premiate formează proprietatea susnumitelor coruri, acestea avînd dreptul de a le traduce și în alte limbi, fără altă încuviințare din partea autorului.

„Așa un creștin“ !..

Urcam la pas — pe o stradă paralelă cu Carol — spre Copou. Birjarul meu, un evreu bătrîn și limbut (mă ținea minte de pe cînd eram flăcău), îmi făcu semn, cu coada biciului, spre o casă „stil modern”, de pe dreapta. Credeam că iar o să-mi povestească despre cutare boier de demult, pe care l-a servit cu simplitate și devotament și pe care memoria lui, de om trudit, nu l-a uitat încă.

— Ei, ... ce-i cu casa asta, moș Ghidale ?

— Cum?... mata n'ai văzut, deacum ?

— Ce să văd ?

— Da pi firmă ce stă scris?... Dăftăr, nu ?

— Doctor.

— Și lingă „dăftăr” nu se vede o zvastică mare ?

— Țsta-i semnul partidului din care face parte...

Ghidale — (care oprise o clipă, adică : să-și hodinească calul la deal) — dădu, necăjit, un biciu peste crupa dobitocului — și animalul opinti din nou.

După cîteva clipe, Ghidale, obsedat de ideia lui, reîncepu :

— Parcă dacă și-a pus „cruși cîrligată” pi firmă, mai umblă vre-un jidan la el ? Sigăr că nu ! Oaia nu merje singăr la casap...

— Firește..., Ghidale.

— Atunci, într'un tîrg plin cu jîdani, ce mîncă el, dăftăru ?

— Din clientela creștină.

Pretextînd ivirea unui bîzoi în coama iepei, Ghidale mai plesni, e-nervat, dobitocul — și izbucni, tare supărat :

— Din clientele creștină ? ! ?

— De bună samă...

— Coane Neculai, eu n'aș fi vrut să mă fac așa un fel de dăftăr ! Iacă : mai tari îmi plașe să fiu birjar... Pentrucă : dacă sunt dăftăr creștin, pentru clientele creștin, nu trebuie să mă rog eu, în jînunchi, la Dumnizău, în fiecare nopti, să intri : ciună, holeră, dalac, scarlitin, oftigî, dambla și toate șele *numai în clientele creștin* — ca să am după ce be apă ?... Rîvarol.

Franța și criza spiritului la noi.

Ieșenii au putut asista de curînd la o emoționantă ceremonie care a avut loc în Aula Universității. În numele guvernului francez, d. *Alphonse Dupront*, directorul Institutului francez din București a remis în chip solemn Bibliotecii Universității ieșene, un dar de cărți în valoare de treizeci mii fr. fr. Cercul franco-romîn „Luteția” a primit și el o ofrandă analoagă de cărți literare, în valoare de zece mii fr. fr.

Semnificația simbolică a acestui nobil gest trebuie subliniată în mod deosebit astăzi ; se cuvine dar să-l primim cu cinstea pe care o merită eleganța acestei politici a spiritului.

Anii de după război au arătat că pacea nu-i o poziție fixă, cîștigată odată pentru totdeauna. Ea trebuie organizată, apărută și asigurată prin mijloace mereu noi. Tot așa-i și cu viața spiritului. Pozițiile nu se pot păstra decît cu sacrificii liber consimțite și concertate. Iar în criza morală foarte gravă pe care o traversăm, nu este salvare în afară de spiritul liber dezvoltat.

S'a isprăvit cu epoca speranțelor goale și cu visurile mistice. Trebuie scutite soluții practice și imediate. Guvernul francez, prin Legația dela București și grație impulsului luminat și energic al d-lui A. Dupront, a înțeles-o de mai mulți ani și lucrează în acest sens. Cu începere chiar dela toamnă, Iașul va avea și el un „Centru de cooperare intelectuală franco-romînă”, funcționînd împreună cu Cercul „Luteția” și oferînd o bibliotecă de documentare franceză, mijloace de informație, reviste, bibliografii, discuții, conferințe, toate aceste sub patronajul și cu concursul efectiv al Institutului francez din București.

Și ce frumos ne definia eminentul director al Institutului, stilul de viață al Franței, umanismul ei fervent, această grabă înfrigorată de a-și împrăști ideile liberatoare, pentru a înlesni realizarea de sine a indivizilor și a popoarelor ! Prietenia franceză unește, fără să scoboare pe nimeni. Cu riscul de a-și vedea aruncată invinuirea de pură gratuitate, ea ajută respectînd, fără a impune atitudini nici a deforma suflete.

Francejii au avut totdeauna rolul de pionieri ai civilizației, termen care trebuie luat astăzi, mai mult poate decît altădată, în toată țaria înțelesului. Țara gîndirii raționale și lucide se vede azi centrul speranțelor de pace și cultură a tuturor celor care n'au uitat de adevăratele rosturi ale omului și ale orînduirilor lui. Luminile umanismului francez pot să ne ajute și pe noi să ne realizăm, ca indivizi și ca țară. „Un individ tare într'o co-